

Огняновъ забѣлѣжи силното ѝ смущение. Той разбра, че съ една нерѣшителна и слаба жена не може да се третира въпросъ толкова сериозенъ. Врѣмето минаваше и той трѣбаше да помисли за избѣгването си отъ тука. Той рѣши да бѣде по-скоро освѣтленъ.

— Стрино Аврамице, повикай бай Аврама за малко врѣме, съ него да говорѣж.

На Аврамица улекнѣ изведнѣжъ.

— Отивамъ да му кажъ на ухото, а ти стой тука и помни врачката. Ако чуешъ нѣщо отъ вѣнъ лошо, да знаешъ...

И тя излѣзе.

XXXII.

А в р а м ъ.

Огняновъ останах самъ си. Той рѣши и съ Аврама да почне откровенно. Трѣбаше да се повѣри напълно на тоя човѣкъ и да се остави на неговата честностъ или безчестие. Задачата му заслужваше сто живота подобни на неговия, стига да се постигнѣше. Въ всѣки случай, той се полагаше на българското чувство на Аврама: той можеше да му откаже, но нѣмаше да го издаде. Той чу тихи стѣпки по пруста, стѣпки на единъ човѣкъ: разбра, че иде Аврамъ. И той спокойно се исправи прѣдъ вратата.

Тя се отвори и ханджия влѣзнѣ. Неговото тлъсто, чървендалесто лице бѣше цѣло залѣно отъ усмивка. Той замѣтнѣ вратата.

— О, добръ дошелъ графе, добръ дошелъ графе! Здравичко ли си, какъ си... Добръ, че дойде да се повидимъ, да си побѣборими... Много ми е драго, какъ ми е драго само... Всички се радватъ, и жената се радва, и момчетата ще се радватъ: Нанко не те е видѣлъ отъ половина година... Добръ ни дошълъ, добръ... Гледай, гледай...

